

תיאטרון
בית ליסין
הבי ישראלי

מחזה ישראלי חדש מאת
הלל מיטלפונקט ובבימויו

אז, בפראג

אז, בפראג

מחזה ישראלי חדש מאת
הלל מיטלפונקט ובבימויו

עיצוב תפאורה: במבי פרידמן
עיצוב תלבושות: נטע הקר
מוסיקה: יוסי בן-נון
עיצוב תאורה: קרן גרנק
וידאו ארט: יואב כהן

משתתפים:
מיכה סלקטר/נמרוד ברגמן - גבי
ישי גולן - פטר
קרן צור - אסתר
רפי תבור - וייסי
יעל וקשטיין - ורה
עוז ניסן - חוקר
ארז שפר - ברמן

הצגה ראשונה 23.2.2013
משך ההצגה כשעה וארבעים ללא הפסקה

ישי גולן

מיכה סלקטר

עוז ניסן

על סוכני חרש ושירותים חשאיים

הוחדרו, ויהפכו לסוכני איכות שיוכלו לספק מידע חשוב על הצמרת המדינית, הביטחונית והמדעית של ישראל. ואכן המרגלים הקומוניסטים חדרו למעשה לכל פינה של החברה הישראלית ובכלל זה לחשובים ולסודיים שבמוסדותיה ובמערכותיה: משרד החוץ, המוסד, שירות הביטחון הכללי (השב"כ), המכון הביולוגי בנס ציונה ולמוסדות מדעיים אחרים.

זאב אבני (וולף גולדשטיין), שעלה לישראל ב-1948, התקבל לעבודה במשרד החוץ, שרת בתפקידים דיפלומטיים בנציגויות ישראל בבריסל ובלגרד ובמקביל היה בלדר למשימות מיוחדות של המוסד. אבני הורשע ב-1956 בריגול, לאחר שהודה כי פעל בשירות ברית המועצות. הוא נדון למאסר ממושך ועונשו קוצב.

לוי (לוציאן) לוי, עלה לישראל בשלהי מלחמת השחרור מפולין. הוא גויס ליחידה המבצעית של השב"כ ונלכד ב-1957 לאחר שקצין ביון פולני ערק לצרפת וסיפר אודותיו. לוי הוחדר לישראל מטעם שירות הביון הפולני האוב, הוא הורשע, ריצה חלק מעונשו ועזב את ישראל לאוסטרליה שבה מת.

מאת **יוסי מלמן** - פרשן לענייני בטחון ומודיעין באתר "וואלה חדשות" ומחבר הספר "מלחמות הצללים: המוסד וקהילת המודיעין" הוצאת ידיעות אחרונות.

גלי הגירה המונית של בני אדם הם כחרכ פיפיות עבור שירותי ביון בעולם. התנועה הטקטונית של בני אדם מיבשת ליבשת וממדינה למדינה, מעניקים לשירותי הביטחון הזדמנויות שבצידן גם סיכונים. שירותי המודיעין של ישראל ניצלו את בריחת/גרשו הפלסטינים במלחמת השחרור, כדי להחדיר את סוכניהם, שהתחזו לפלטים נמלטים, לשטחי הגדה המערבית, עזה והמדינות הערביות השכנות. כך גם עליית יהודים ממדינות הגוש המזרחי, לאחר הקמת המדינה, אפשרה לקג"ב, הביון הסובייטי, ויחד עמו לשירותי המודיעין על גרורותיו בגוש הקומוניסטי, להחדיר לישראל סוכנים.

השיטה הסובייטית התבססה על העיקרון והתקווה שכמות תהפוך לאיכות. שירותי הביון של הגוש המזרחי גייסו או ניסו לגייס אלפי עולים חדשים, בתקווה שכמה מהם יגיעו רחוק, יתברגו בצמרת מדינת היעד שאלה

ב-1958 נעצר והורשע אהרון כהן, מזרחן בעל שם, חבר מפ"ם שקיים מגעים עם קצין ביון משגרירות ברית המועצות בישראל. והיה כמובן ישראל בר, סגן אלוף בדימוס בצה"ל, פרשן צבאי מוערך, שחקר את מלחמת השחרור והיתה לו גישה לימני בן גוריון וללשכתו. בר נעצר ב-1961, הורשע בריגול לברית המועצות ומת בבית הכלא בעודו מרצה את עונשו.

שנה קודם לכן ב-1960 נעצר פרופסור קורט סיטה, מרצה במחלקה לפיזיקה בטכניון, מומחה לקרינה קוסמית. סיטה, לא יהודי אך נשוי ליהודייה, יליד צ'כוסלובקיה, היה קומוניסט, שבתקופת השואה נכלא על ידי הנאצים במחנה בוכנוואלד. הוא שרד את המלחמה, חזר למולדתו, גויס לאס.ט.ב., שירות הביון הצ'כוסלובקי, יצא ללמד בארצות הברית ובברזיל עד שקיבל משרה בטכניון. הוא התערה בקהילה המדעית בישראל והיה מקורב אף לפרופסור ארנסט דוד ברגמן, יושב ראש הועדה לאנגריה אטומית.

היו כמובן מרגלים נוספים, שפעלו באותם שנים וגם בשנים מאוחרות יותר. הבולט שבהם היה פרופסור מרכוס קלינגברג, סגן מנהל המכון הביולוגי בנס ציונה, שעד היום לא ברור מתי החל בפעילותו למען המודיעין הצבאי (גר.או.) של ברית המועצות. האם הוחרד כ"חפרפרת" עם עלייתו לישראל ב-1949 או שהפעלתו החלה מאוחר יותר בשנות החמישים? במשך שנים חשד בו השב"כ, שהזמינו לחקירות ולבדיקות במכונת אמת, אך קלינגברג נוקה מכל החשדות נגדו עד שנעצר ב-1983, נשבר בחקירתו והורשע על סמך הודאתו. הוא נדון ל-20 שנים, שוחרר לאחר 15 שנים, בתנאים מוגבלים ובעת כתיבת שורות אלה חי בפריס. כל האסירים האלה ואחרים הוחזקו בבתי כלא בהסתר, בשמות בדויים והיו "אסירי צ".

בראש השב"כ או כפי שהיה מוכר בשנות החמישים והשישים כשב. עמד מ-1953, במשך אחת עשרה שנים עמוס מנור. אך למעשה הבוס הגדול של קהילת הביון הישראלית, היה ראש המוסד איסר הראל. לכאורה מנור והראל היו צריכים לחשוף בפרופסור סיטה ובשאר המרגלים שהוחרדו בגלי ההגירה, ולו מהטעם הפשוט שהם ידעו כי מדינות הגוש הסובייטי מנסות להחדיר בגלי העלייה מרגלים.

אך השב"כ היה ארגון קטן, דל אמצעים ותקציב שהעסיק אז לא יותר משלוש מאות עובדים. מספר כלי הרכב למעקב היה מוגבל ביותר. אמצעי הקשר היו פשוטים. לא קשה היה לחמוק מבעד לרשת. כדי להצדיק את כישלונם, במקרה של סיטה, טענו מנור והראל כי ארצות הברית לא שיתפה את ישראל במידע אודותיו.

ולא בכדי. שיתוף הפעולה בין המודיעין הישראלי לאמריקני היה בחיתוליו. האף.בי.איי. והסי.אי.איי. חשדו שישראל על משטרה הסוציאליסטי היא שלוחה סובייטית במזרח התיכון. הם לא בטחו בישראל וחששו שמידע שיסופק לה יודלף לגוש הסובייטי. מנור עצמו נחשד אז בידי האף.בי.איי. כי הוא סוכן של הגוש הקומוניסטי.

בשנות החמישים המוקדמות היה פן נוסף בלתי ראוי בהתנהלות השב"כ. בהנחיית הראל, היה הארגון גם מעין משטרה פוליטית. אנשיו עקבו אחרי פעילי מפלגות מהשמאל כמו המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י) ומפ"ם (זכורה הטמנת המיקרופונים במשרדו של מנהיג המפלגה מאיר יערי, בינואר 1953) כמו גם של מפלגות מרכז (ציונים כלליים) והימין (חרות). הראל, שהזדהה עם ראש הממשלה דוד בן גוריון ומפא"י, הזדהות יתר שלא ראוייה לראש ארגון ביון, ראה בהם גורמים חתרניים שיש לפקח עליהם.

הריגול הפוליטי בא אל קצהו ב-1955 כשמנור החליט לחדול מכך משום שהבין כי מדינה המגדירה עצמה דמוקרטית אינה יכולה להרשות לעצמה לעקוב ולפקח אחר יריבים פוליטיים של מפלגת השלטון.

הקומוניסטים שהצילו את המדינה

בינואר 1948 החלה צ'כוסלובקיה, בהשראת בריה"מ של סטאלין, לספק ציוד צבאי למדינה שבדרך הנלחמת על קיומה. בן גוריון אמר כי בזכות הסיוע הזה הצליח צה"ל לנצח.

כ-6,000 מקלעים וכ-90 מיליון כדורים. אך החוזים החשובים באמת נחתמו בסוף אפריל ובתחילת מאי. הם הבטיחו אספקה של 25 מטוסי קרב מדגם מסרשמיט והסדירו את הכשרתם - על אדמת צ'כוסלובקיה ובמתקני צבא - של טייסים וטכנאים ישראלים שיטיסו ויתחזקו אותם. המטוסים, שהוטסו לארץ מפורקים, במטוסי תובלה גדולים, מילאו אחרי הרכבתם מחדש תפקיד חשוב ביותר בעצירת התקדמותו של הצבא המצרי מדרום לאשדוד, במקום המכונה היום צומת "עד הלום".

הסיוע לחיל האוויר המשיך לזרום גם במחצית השנייה של 1948 - אז הוא כלל 56 מטוסי קרב מדגם ספיטפייר. אלה הובאו ארצה בטיסה, וחלקם הוטסו על ידי טייסים ישראלים. טייסים ישראלים בהם גם עזר ויצמן, עברו בצ'כוסלובקיה קורס שהכשיר אותם להטיס את מטוסי המסרשמיט. רוב טייסי הראשונים של חיל האוויר, וויצמן ביניהם, היו בוגרי הצבא הבריטי וידעו להטיס רק מטוסים ששימשו את חיל האוויר הבריטי במלחמת העולם השנייה; המסרשמיט שימש במלחמה דווקא את הצבא הגרמני.

ייתכן שזו עוד סיבה, פסיכולוגית ולא דווקא פוליטית, להשכחת הסיוע הצ'כוסלובקי לישראל: רוב הציוד הצבאי שסופק במסגרתו היה מתוצרת גרמנית ויוצר במפעלי התעשייה הצבאית שהנאצים הקימו על אדמת צ'כוסלובקיה הכבושה. אפילו המדים שסופקו לישראלים בזמן אימוניהם בצ'כוסלובקיה שימשו קודם לכן את חיילי הצבא הנאצי.

בריה"מ קיוותה שהסיוע הצבאי לישראל יקדם את הפיכתה למדינה פרו-סובייטית. בינואר 1949, מיד אחרי הבחירות לכנסת הראשונה שבהן מפא"י ניצחה והמפלגות הפרו-סובייטיות הפסידו, הסיוע הצ'כוסלובקי הופסק לחלוטין.

מתוך מאמרו של **אריה דין** "הקומוניסטים שהצילו את המדינה" שפורסם בעיתון הארץ 09/05/2006 © כל הזכויות שמורות לעיתון "הארץ" בע"מ.

אחת הפרשות ההיסטוריות המרתקות ביותר בתולדות היחסים שבין מזרח אירופה הקומוניסטית לבין מדינת ישראל.

זאת היתה פרשה קצרת ימים אך רבת חשיבות בתולדות המלחמה. היא נמשכה לא יותר משנה, אך דוד בן-גוריון קבע פעם שבזכות הסיוע הזה, שכלל גם את הרובים הצ'כיים המפורסמים וגם עשרות מטוסי קרב, הצליח צה"ל לנצח במלחמה. למרות חשיבותה הרבה, היא לא זכתה עד היום לתהודה הציבורית שלה היא ראויה - לא בישראל, לא בצ'כוסלובקיה הקומוניסטית וגם לא בצ'כיה הפוסט-קומוניסטית. רק עכשיו, יותר מעשור וחצי אחרי נפילת הקומוניזם, היא מתחילה לעורר שם עניין כלשהו.

להתעלמות ולהשכחה האופפות אותה כבר יותר מחצי מאה בשתי המדינות יש סיבות פוליטיות ברורות ומובנות. לשלטון הקומוניסטי בפראג לא היתה כל סיבה להבליט את הסיוע הצבאי שהושיט למדינה, שלימים תהיה בעיניו נציגו המובהקת של האימפריאליזם האמריקאי במזרח התיכון. גם לשלטון הפרו-מערבי שקם שם עם נפילת הקומוניזם לא היו סיבות להבליט את הפרשה הזאת: כל מי שיתעניין בה יגלה מיד כי את הסיוע לישראל העניקה צ'כוסלובקיה בשמה של ברית המועצות ולפי הוראתה. גם בישראל עוררה הפרשה בעבר אי נוחות פוליטית: לממשלות ישראל לא היה נוח להזכיר את העובדה שהנשק שהציל את צה"ל ב-1948 הגיע דווקא מהגוש הקומוניסטי, ועוד פחות נוח היה להודות שהפנייה לגוש הקומוניסטי נבעה מאמברגו נשק שארצות הברית הטילה אז על ישראל.

עסקת הנשק הראשונה עם צ'כוסלובקיה נחתמה בינואר 1948 - פחות מחודשיים אחרי החלטת האו"ם על הקמתה של ישראל וארבעה חודשים לפני כינון המדינה בפועל. מיד אחרי החלטת החלוקה החל בן-גוריון לתור אחר מקורות נשק לכוחות ההגנה הישראליים אך נוכח כי מקורות האספקה החוקיים בארה"ב ובמרבית מדינות אירופה חסומים בפני מוסדות היישוב. החלופה שנמצאה היתה מבצעי רכש בלתי חוקיים ופנייה אל הגוש הסובייטי.

במסגרת העסקה שנחתמה בינואר סיפקה צ'כוסלובקיה כ-50 אלף רובים (שנותרו בשימוש בצה"ל כשלושים שנה),

"שום דור לא לומד את הלקח..."

שיחה עם המחזאי והבמאי הלל מיטלפונקט

א.מ.: הלל מיטלפונקט, במחזה החדש שלך, "אז, בפראג", חוברים להם יחדיו נושאים רבים, בחלקם כאלה שאנחנו מכירים מיצירותיך הקודמות ובחלקם חדשים. על מה המחזה הזה מבחינתך?

ה.מ.: אם הייתי צריך לבחור מילה אחת שמגדירה על מה המחזה: "נאמנות". המחזה בוחן את מושג הנאמנות למדינה, בין חברים, בתוך הזוגיות ובסופו של דבר - אולי המבחן המרכזי ביותר: נאמנותו של אדם לעקרונותיו; אני חושב שזאת הנאמנות החשובה ביותר, הנאמנות של האדם לעצמו. שני הגיבורים הראשיים נכשלים גם בקשר עם הילדים שלהם. מתחת לאידיאולוגיות הגדולות נגלה הפצע האישי שלהם: האם הגשמת את עצמי בחיי ואם כן, מה היה המחיר ששילמתי בחיי האישיים ובחיי המשפחה שלי, ובעיקר איפה הייתי מול הילדים שלי. המילה נאמנות הופיעה אצלי כבר בראשית הכתיבה למחזה. היה אפילו שלב ששקלתי לקרוא לו: "נאמנות", אבל רציתי לכתוב מחזה עם עלילה מפותלת ומרגשת, לא מחזה דידקטי, כמו שכותרת כזאת אולי היתה עושה ממנו. חיפשתי שם יותר פיוטי.

א.מ.: במחזה שלובות מספר עלילות ריגול. מה טיב העניין הפתאומי שלך בעולם השירותים החשאיים? יש לך שאיפה נסתרת לכתוב תסריטים לגיימס בונד?

ה.מ.: זה לא כל כך פתאומי! זאת לא הפעם הראשונה שאני מתחבר לעולם הזה. ב"חבילות מאמריקה" התייחסתי לעולם התחתון, למאפיה, שגם אותו עימתתי בקונפליקט מול האידיאולוגיות הגדולות. ב"אגדה" הופיעה דמותו של פקר, שהיה אמנם "איש משרד ראש הממשלה", אבל היה ברור שהוא המביא והמוציא של עולם צללים פוליטי. התקופה עצמה של פוסט מלחמת העולם השנייה הכתיבה לי שדה פעולה שבו אנשים פועלים בשם אידיאולוגיה. פטר הקומוניסט וגבי הציוני נשאבים לתוך עולם הצללים בשם אותן אידיאולוגיות. הם לומדים להכיר את האידיאולוגיות האלה לא רק כמאמינים אדוקים אלא גם מהצד השני, שבו האידיאולוגיה הופכת למכונת פרקטיקה כוחנית ומשומנת היטב. אני לא מתיימר לשפוט את עולם הצללים הזה מבחינה מוסרית. שירותים חשאיים זה דבר שפשוט קיים. לצידו של כל רעיון נקי או נשגב, קיים עולם צללים המאויש על ידי חיילי הפרקטיקה האפורים של האידיאולוגיה. הם אמנם אמונים על הוכחת תקפותה של האידיאולוגיה, אבל הופכים להיות חיילים עם ידיים די מזהמות.

א.מ.: הגיבור שלך, גבי, מנסה לחיות בנאמנות לערכיו ומגלה שהחברה בגדה בו כי הערכים השתנו. אולי כל ההתייחסות הזאת לערכים כאל דבר מוחלט היא טעות? אולי אנחנו חיים בחברה ובמציאות "פוסט-ערכית"?

ה.מ.: פטר מתייחס אל צעירותו שלו ושל גבי בפראג, בשנת 1947 ואומר: "היו לנו חלומות, המלחמה רק העצימה אותם. ואולי זה בכלל היה עולם שבדינו לעצמנו". במובן הזה, האכזבה של שני הגיבורים מהאידיאולוגיה שבה האמינו היא אכן אותה האכזבה שמזוהה בכל דור שחוה טראומה המנפצת לו לרסיסים את תקפותה ומרכיביה של האידיאולוגיה שבה הוא האמין. אבל שום דור לא לומד את הלקח, ראה הספר "מצעד האיוולת". המשבר הגדול נחוה על-ידי חלק גדול מהחולמים הגדולים בשעה שמאבקם מיצב את עצמו. אנחנו מכירים מההיסטוריה שלנו מה קרה לאנשי לח"י והפלמ"ח, החברים של גבי לסוגיהם אחרי קום המדינה - דור שלם פשוט הלך לאיבוד ולא מצא את מקומו בחברה החדשה. כגודל האמונה באידיאולוגיה כן גודל השבר.

מצד שני, היום אנחנו חיים בתקופה פוסט-אידיאולוגית העולם הוא כפר גלובלי קטן ותאגידים כלכליים החליפו את מקומם של הישויות הרעיוניות.

א.מ.: מה היא פראג בשבילך ולמה דווקא בה החלטת למקם את העלילה?

ה.מ.: תפסתי טרמפ על פראג. כשהיה לי קצה חוט של עלילה על מערכת יחסים בין קומוניסט אדוק לציוני אדוק, ולאור זה שכבר עסקתי בנושא רכש הנשק במחזה קודם, "חבילות מאמריקה", נזכרתי שבאירופה יכול היה להיות מפגש קרוב וחם ואינטימי בין קומוניסט לציוני רק בפראג: צ'כיה היתה ספקית הנשק הגדולה ביותר של המדינה שבדרך. פראג הפכה למקום האולטימטיבי להתחלת המחזה. חוץ מזה, יש אתוסים קולנועיים, מחזאיים וגם של ספרות הריגול על מזרח אירופה לאחר מלחמת העולם השנייה: שטח הפקר שבו מעצמות חוברות או נלחמות זו בזו, סוחרי נשק עם ספסרי כספים, מונרכיות לשעבר שאמורות להסתגל למציאות "העולם החדש". וישנו כמובן גם האספקט הרומנטי של פראג. אגב, פראג מקושרת אסוציאטיבית אצלנו ליהדות גם דרך הגולם ודרך קפקא. פראג היא מטאפורה נפשית למצבם של הגיבורים.

א.מ.: שזורה במחזה הזה לכל אורכו נימה דקה אך גלויה מאד של אכזבה מהמיזם הציוני שנקרא מדינת ישראל. נדמה לי שבאופן כל כך גלוי טרם העזת לצבוע את ההשלכות של התפתחות החברה בישראל בצבעים שחורים.

ה.מ.: המחזה הזה אכן "קודר". בהשוואה ל"אגדה", הוא לא תלוי תקופה במובן שהוא טוען שכל אמונה עיוורת באידיאולוגיה תוביל להתנפחות הכואבת בזמן התרסקותה של אותה האידיאולוגיה. המחזה הזה טוען שלעולם לא ניתן להפריד בין האישי לציבורי ברמה הפוליטית, ואכזבתנו מהעולם או מהאמונות הקודמות לא בהכרח תביא להכרה באמונות חדשות ולא הופכת בהכרח את חיינו הבורגניים לחסיני פגיעה כתוצאה מהתרסקות "הרעיון הגדול". הנחמה, שהיא כאן מעין נחמה של שוטים, טמונה אולי במכתב שפטר כותב לגבי: "מי יודע, יכול להיות שאי-שם בחלל, בקוסמוס, ממתנים גם לנו חיינו האחרים, שנדע לחיות אחרת... שמור על עצמך למען האפשרות הכל כך מופרכת הזאת". הנחמה היא אולי במחשבה שאולי כן יש לנו שליטה על חיינו-לנוכח שני הגיבורים כאן שאיבדו שליטה על חייהם ולא הצליחו לממש אף אחת מהכוונות שלהם כאנשים צעירים ומאמינים. גבי לפחות מעז וחותר ממעגל החיים שאליו הוא נשאב ושלא היה חלק מהבחירות הנפשיות האמיתיות שלו.

א.מ.: הלל מיטלפונקט, תודה רבה על השיחה ובהצלחה!

ראיון: אבישי מילשטיין

יעל וקשטיין

נישואי סרטיפיקט

בעקבות טענות הערבים על פגיעה בפרנסתם כתוצאה מהמוני העולים היהודים לארץ, פרסם שר המושבות הבריטי וינסטון צ'רצ'יל ביולי 1922 את המסמך שכונה הספר הלבן הראשון, הקובע בין היתר כי העלייה היהודית לארץ ישראל תוגבל למכסה אותה תהיה מסוגלת הארץ לקלוט מבחינה כלכלית, מבלי שהדבר יהפך לעול על כתפי תושבי הארץ הקיימים. למעשה מדיניות של רישוי עליה החלה כבר מדצמבר 1920. כחצי שנה לאחר החלת הממשל הצבאי הבריטי בארץ ישראל, החלה בריטניה במדיניות של הגבלת עלייה יהודית באמצעות רישוי מיוחד.

לשם מימוש החלטות הספר הלבן הנפיקו שלטונות המנדט רישיון עליה מיוחד, אשר כונה "סרטיפיקט". הנציב העליון הרברט סמואל הגדיר קבוצות זכאות לקבלת סרטיפיקט:

בעלי הכשרה מקצועית חיונית.
סטודנטים שהתקבלו למוסדות להשכלה גבוהה.
זכאי איחוד משפחות.

בעלי אמצעים אשר חויבו לשלם לבריטים לפחות 1,000 ליש"ט כדי לקבל סרטיפיקטים מחוץ למכסה.

על מנת לנצל ככל האפשר את מיכסת הסרטיפיקטים המצומצמת, רווחה תופעה של נישואים פיקטיביים בין רווקים לרווקות, מכיוון שסרטיפיקט אחד יכול היה לשמש גם לעליית זוג. תופעה נוספת הייתה נישואים פיקטיביים של בנות חו"ל לילידי הארץ שיצאו למטרה זו לחוץ לארץ. למרות שהנישואים היו פיקטיביים, דרשה הרבנות מבני הזוג גירושין לחומרא לאחר העלייה.

הפק"פ

המפלגה הקומוניסטית של פלשתינה, בידיש: פאלעסטינישע קומוניסטישע פרטיי (פק"פ) הייתה המפלגה הקומוניסטית הראשונה בארץ ישראל. המפלגה הוקמה ב-1919, על ידי פורשים מהאגף הרדיקלי של הציונות הסוציאליסטית.

הקומוניזם היא שיטה חברתית הדוגלת בשוויון מוחלט, המבוססת על שיתוף ברכוש, על עבודה לטובת החברה כולה ועל שוויוניות. הקומוניזם לפי משנת קרל מרקס, הוא שלב ההתפתחות שיבוא לאחר נצחון הפרולטריון על הקפיטליזם. בשלב הזה לא יהיה עוד צורך במנגנון הכפייה של המדינה, וזו תתנוון ולבסוף תיעלם. את מקומה תתפוס החברה הקומוניסטית האידיאלית, נטולת המעמדות המושחתות על בעלות ציבורית על אמצעי הייצור ובה יוסדרו חלוקת העבודה והתגמולים ע"פ הכלל: "מכל אחד לפי יכולתו, לכל אחד לפי צרכיו".

ב-1923 אימץ קונגרס מפלגת הפק"פ הצעה שגינתה את הציונות כ"תנועת בורגנים יהודים המשרתים את האימפריאליזם הבריטי", והביעה תמיכה בתנועה הלאומית הערבית שנלחמת בו. עקב כך זכתה המפלגה בחברות בקומינטרן (איגוד המפלגות הקומוניסטיות הבינלאומי שנשלט על ידי ברית המועצות).

רוב המפלגה הייתה מורכבת מיהודים דבר שהתנגש עם מטרתה לקדם מהפכה סוציאליסטית בארץ בה, באותה התקופה, רוב תושביה היו ערבים ולכן דרש הקומינטרן מן הפק"פ לשנות את הרכב חברי הפק"פ כדי שישקפו טוב יותר את הרכב האוכלוסייה בארץ. חרף מאמצי רק קומץ ערבים הצטרף עד סוף שנות ה-20. משבר קשה פקד את המפלגה בעקבות מאורעות תרפ"ט ומנהיגיה וחבריה הסתייגו ממעשי האלימות שכוונו נגד יהודים. הנהגת היישוב, הנהגת ההסתדרות הכללית והנהגות המפלגות הציוניות, נידו את חברי המפלגה. שלטונות המנדט הבריטי נקטו נגדם בצעדי ענישה של מאסרים והגליות מן הארץ.

בין השנים 1936-1939 תמכה הפק"פ במרד הערבי הגדול. הפק"פ התנגדה לאלימות כנגד היהודים, אך טענה שהמאבק בכללו צודק. מהלך זה גרם לפרישתם של יהודים רבים ובשנת 1941, עם פלישת הנאצים לברית המועצות, מצאה עצמה המפלגה עומדת בשורה אחת עם היישוב כולו בתמיכה בברית המועצות, והמפלגה הוחזרה אל שורות ההסתדרות הכללית.

בעקבות שינוי עמדתה של ברית המועצות ביחס להקמת מדינה יהודית ב-1947, שינו הפק"פ את עמדתם והכירו בכך שהארץ הפכה לזו לאומית ולכן לכל עם זכות להגדרה עצמית, ותמכו בהקמת שתי מדינות לשני העמים. בשנת 1948, במהלך מלחמת העצמאות, הקימו המנהיגים הקומוניסטים הערבים שנשארו בישראל יחד עם הפק"פ היהודית את מק".

המאבק בין תפיסת העולם הקפיטליסטית לבין זו הקומוניסטית, היווה ציר מרכזי במלחמה הקרה, החל מתום מלחמת העולם השנייה ועד לקריסת ברית המועצות בשנת 1991, שעם קריסתה, רבות מתנועות השמאל הקומוניסטיות לשעבר, אימצו מצע הנוטה יותר לכיוון סוציאל-דמוקרטי כדי שלא להיות מזוהות עם ברית המועצות הקורסת.

יוצרים

הלל מיטלפונקט מחזאי ובמאי

בוגר החוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל אביב. החל משנת 2006 - מחזאי הבית של תיאטרון בית ליסין. מחזהו הראשון **התקווה האחרונה של רחוב נחמני** הועלה בתיאטרון חיפה בשנת 1974, מאז כתב ועיבד מעל ארבעים מחזות, ביניהם - בתיאטרון הבימה: הגג, מי תהום, מכולת, פירוד זמני, מדריך למטייל בוורשה, חבילות מאמריקה, מסילה לדמשק. בתיאטרון באר שבע: נהג-ציירת, שם המשחק, מפיסטו (על פי קלאוס מאן), הנאהבים, אחים לנשק, אם הבית. בתיאטרון הקאמרי: גורדיש, בויטרה (על פי קולבק), אדון וולף, השחקן, עיר הנפט (הפקה משותפת עם תיאטרון חיפה). בתיאטרון בית ליסין: נטושים, שלושה בלילה, גן עדן דרום, איסמעיליה, התאונה, ריגוש, גוד ביי אפריקה, אנדה, מכולת (בשיתוף התיאטרון הקאמרי), מקסי ואני. בתיאטרון צוותא: סטריפטיז אחרון, ויה חור (בשותפות עם יסובול), מאמי, סמארה. בתיאטרון חיפה: **התקווה האחרונה של רחוב נחמני**, שרגא קטן, העלמה והמוות, זלמנאים (על פי קולבק), פטפטים על הנילוס (על פי נגיב מחפוז), בובה. ביים את מחזותיו: פירוד זמני, מדריך למטייל בוורשה, חבילות מאמריקה, נהג ציירת, שם המשחק, הנאהבים, אחים לנשק, אם הבית, גורדיש, בויטרה, השחקן, נטושים, שלושה בלילה, גן עדן דרום, איסמעיליה, התאונה, העלמה והמוות, סמארה, עיר הנפט, ריגוש, גוד ביי אפריקה, אנדה, מכולת. כמו כן ביים בתיאטרון בית ליסין את ההצגות: אמנות, מי מפחד מוירג'יניה וולף, כולם היו בני, קול קטן, המים זוכרים, וריאציות על נושא מסתורי, הדבר האמיתי, מראה מעל הגשר, אלוהי הקטל. זוכה פרס הלוי 2006 לאמנות הבמה. זוכה פרס התיאטרון הישראלי - מחזאי השנה 2002 על המחזה **איסמעיליה**, ופרס מחזאי השנה 2008 על המחזה **אנדה**.

נטע הקר עיצוב תלבושות

בוגרת המגמה לעיצוב תיאטרון בפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב 1996. מאז ועד היום עיצבה תפאורה ותלבושות להצגות ומופעים, לקלטות ילדים ולתוכניות טלוויזיה. כמו כן עיצבה את אגף החיזרים החדש במוזיאון הילדים בחולון, הייתה מרצה לעיצוב במה בשנקר וכיום מרצה לעיצוב באקדמיה לאומנות - בצלאל. בין עבודותיה בתיאטרון: עיצוב תלבושות: **ילדי הנרות** בתיאטרון הקאמרי, **צל חולף** בתיאטרון החאן הירושלמי, **קופסה שחורה**, בגדי המלך בתיאטרון הבימה, **מקווה** בתיאטרון בית לסי, **גלילאו** בתיאטרון באר שבע, **ONE** **ריטה המופע** קיץ 2006, מיומנה **BE** ניו יורק. עיצוב תפאורה: **הפלייבוי של עולם המערב** בתיאטרון הספרייה, **יסודות עוינים**, אל עצמי בתיאטרון הקיבוץ, **אוטאר** בפסטיבל עכו (על עבודה זו זכתה בציון לשבח על עיצוב תפאורה), **פוטו בגדאד**, **ברוקלין בוי**, **משיח**, **אפריל הקסום**, **הרוזן ממונטה כריסטו** (על עבודה זו זכתה בפרס עיצוב התיאטרון 2009), **שחק אותה סם**, **המון רעש על לא כלום** בתיאטרון באר שבע, **שרה גיבורת נילי** במדיטק בחולון, **סינית אני מדברת אליך**, **מכולת** בתיאטרון בית ליסין, **הלהקה השוטר** **אזולאי** בתיאטרון הבימה. עיצוב תפאורה ותלבושות: **מהמטבח באהבה** בפסטיבל הצגות ילדים בחיפה (על הצגה זו זכתה בפרס ראשון לעיצוב תפאורה ותלבושות), **החתונה האחרונה** בתיאטרון חיפה, **הזמיר - מסיבת פיגמויות** בפסטיבל ישראל, **צורה לאהבה**, **כתר בראש**, **מבקר המדינה**, **טייפ** בתיאטרון הבימה, **ג'יפס**, **סוביניר** בתיאטרון באר שבע, **רק אתמול נולדה**, **הדבר האמיתי**, **עלמה ורות**, **שם פרטי** בתיאטרון בית לסי. עד אפס מקום תיאטרונטו 2004, מי מפחד מוירג'יניה וולף, **זהב טורקי** בתיאטרון הקאמרי, **נסיך האגדות** חנוכה 2006 יוכלמן אשר הפקות, **אוזו ומוזו מכפר קאקרוזו** (על עבודה זו זכתה בפרס עיצוב תפאורה להצגות ילדים 2008) במדיטק בחולון, **Baruchs Schweigen** - בבית האופרה של בראונשוויג - גמניה, **geanes & jeans** אחינועם ניני.

יוסי בן-נון מוסיקה

בוגר תואר ראשון באקול נורמל סופרייר בפריז, בוגר תואר שני במנהטן סקול אוף מיוזיק בניו יורק. הופיע כסולן עם כל התזמורות הסימפוניות בארץ. היה מזוכי קרן שרת 12 שנים ברציפות. בעל פרס אקום להלחנה לתיאטרון שנת 92, בעל פרס מרגלית להלחנה לתיאטרון לשנת 2000. זוכה פרס התיאטרון 2004. זוכה פרס מלחין השנה להצגות ילדים 2008. הלחין וניהל מוסיקלית הצגות לכל התיאטרות בארץ. בין עבודותיו - בתיאטרון הקאמרי: **אשכבה**, **נורה**, **הבכיינים**, **טוב בעיניכם**, **קברט חנוך לוין**, **מעין הכבשים** (בשיתוף תיאטרון חיפה), **אמא קוראז**, **המלט**, היה או לא היה, **שמו הולך לפניו**, **גפן בלאדי**, **ג'וני הלך**, **ינטל**, **גטו**, **איחש פישר**, **האריסטוקרטים**. מנצח ומנהל מוסיקאלי של המפיקים, **כנר על הגג**, **קברט**, **קובלן**. שיתוף פעולה הקאמרי והבימה - **אנטיגונה**. בתיאטרון הבימה: **ירמה**, **ההולכים בחושך** (בשיתוף תיאטרון חיפה), **בית ברנרדה אלבה**, **קופסה שחורה**, **הנאהבים והנעימים**, **חודש בכפר**, **העז**, **מלחמה**, **אנה קרנינה**, **החגיגה**, **כל החיים לפניו**, **אילוף הקטן**, **כמעט נורמלי**. בתיאטרון בית ליסין: **מתנקשים**, **עשו עליך פעם סרט**, **אלטלנה**, **חשמלית ושמה תשוקה**, **יומנים**, **אוליבר טוויסט**, **הדוד וניה**, **פרינסס מרי 7**, **מלאכת החיים**, **סוסים על כביש גהה**. בתיאטרון באר שבע: **כשאת אומרת לא**, **בלדה ספרדית**, **קומדיה של טעויות**, **השחקן**. בתיאטרון חיפה: **מחיר הכבוד**. בתיאטרון הסמטה: **השמשים**. בתיאטרון המדיטק: **אוזו מוזו**, **ציפור הנפש**, **לרקוד עם אבא**, **פרדיננד פדצור**, **נחמן**. בתיאטרון אורנה פורת: **הברווזון המכוער**.

במבי פרידמן עיצוב תפאורה

מעצב תפאורה ותאורה בכל התיאטרות הרפרטוארים בארץ, וכן בתיאטרון המסחרי ובטלוויזיה. בוגר לימודי תואר ראשון ותואר שני (בהצטיינות) בעיצוב במה, בחוג לתיאטרון - אוניברסיטת תל אביב. השתלמות מקצועית ב: **CHELSEA COLLEGE OF ART AND DESIGN LONDON**. בין עבודותיו בתיאטרון: עיצוב תפאורה ותאורה - בתיאטרון הבימה: **אכזר ורחום**, **לב טוב**. בתיאטרון הקאמרי: **האישה בשחור**, **רוז**. בתיאטרון בית ליסין: **מתנקשים**, **פופקורן**, **מלאכת החיים**, **סרט צרפתי**, **אנדה**, **בחורים טובים**, **אחרון ימיה**, **מקסי ואני**. בתיאטרון החאן: **שיחות אחרי לוויה**, **בגידה**. בתיאטרון באר שבע: **מלכת היופי של לינאן**, **לא על זמירים**, **לטיפול יצאנו**, **דלתות נפתחות**, **חסיא הנערה מן הכפר**, **חלום אחר**. באופרה הישראלית החדשה: **אליסה בארץ הפלאות**. עיצוב הצגות רבות לתיאטרון הספרייה והצגות רבות אחרות במסגרת בית צבי. עיצוב לעשרות הצגות ילדים שונות וכמו כן עיצוב תפאורה למחזות זמר היפה והחיה (דיסני), **צלילי המוזיקה**, **נרניה**, **אוליבר**, **זורו**, **שרק**, **Avenue Q** ולמופעי בידור שונים. מלמד עיצוב במה ותאורה בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. הקים ועומד בראש מסלול עיצוב תפאורה במכללת שנקר. זוכה מילגת קרן אמריקה - ישראל (קרן שרת) בשנים 1996, 1997, 1998. זוכה מילגת **British Council - B I Arts 2001**. זוכה בפרס ע"ש יחיאל שמי לעיצוב במה לשנת 2004. נבחר הקרן למצוינות בתרבות **icexcellence** בתחום התיאטרון לשנת 2005.

קרן גרנק עיצוב תאורה

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. עיצבה תאורה להצגות רבות, ביניהן - בתיאטרון הקאמרי: בעל למופת, רומיאו ויוליה, האריסטוקרטים, איחש פישר, לילה לא שקט, לעוף מכאן, הבדלה, משפחה חמה, אמדיאוס, תרה, אוי אלוהים, הגיל הנכון לאהבה, היה או לא היה, רוזנקרנץ וגילדנשטרן מתים, זה הים הגדול, מותו של סוכן, יומן חוף ברייטון, באדנהיים, האב, שמנה, לילה טוב אמא, פלונטר, צחוק של עכברוש, המלט, דמוקרטיה. באנסמבל עיתים: כישוף. בתיאטרון הבימה: ביקור הגברת הזקנה, כתם לידה, נודניק, הלהקה, שלמה המלך ושלמי הסנדלר, טייפ, כתר בראש, 8 נשים, טקסי, אליס בארץ הפלאות, צורה לאהבה, החיים בשלוש גירסאות, חברון (בשיתוף הקאמרי), הכלה וצייד הפרפרים, לוקאס הפחדן, והמוות ישב ליד (בשיתוף תיאטרון החאן) שימל (בשיתוף תיאטרון חיפה), רעל ותחרה, החולה ההודי. בתיאטרון חיפה: אנשים קשים, מי דואג לילד, בית ספר לנשים (בשיתוף הקאמרי). בתיאטרון באר שבע: סובניר, בוגד, איזבלה, תשליך, ג'יפס, הימים הכי טובים, פרח השכונות. בתיאטרון בית ליסין: מנדרגולה, אהבה זה לא הכל, הבנאליות של האהבה, אקווס, עלמה ורות, מייק, האגם המוזזה, איש הגשם, הדבר האמיתי, רק אתמול נולדה, מכולת (בשיתוף הקאמרי). סוסים על כביש גהה. בתיאטרון הרצליה: אהבה וזעם. במדיטק: יותם ויעל. כמו כן, עיצבה תאורה למופעי מחול: משחקי ילדים, בארץ שחורה שחורה - קבוצת המחול נעה דר, טיפהפופה, JOY - יוסי יונגמן. בבית האופרה של אנטוורפן - בלגיה: שמשון ודלילה. זוכת פרס התיאטרון הישראלי 2005 על עיצוב התאורה להצגה המלט.

יואב כהן וידאו-ארט

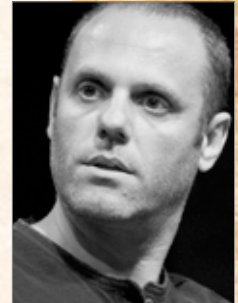

סיים בהצטיינות את בית הספר "סם שפיגל" לקולנוע וטלוויזיה ירושלים. למד במחלקה לוידיאו-ארט, ניו-מדיה וקולנוע ניסיוני באקדמיה לאומנות ועיצוב בצלאל. זוכה קרן אמריקה ישראל לבימוי ולצילום. הציג את סרטו קמח בפסטיבל BERLINALE. זוכה פרס הצטיינות ע"ש שרון עמרני, ולתמיכה מ"קרן גלפנד" על סרטו השומר - הסרט השתתף בפסטיבל חיפה וזכה במקום ראשון בתחרות על שם "מעין ספיר". סרטו האחרון נקמה נתמך ע"י "קרן סנונית", והשתתף בפסטיבל וולג'ין לקולנוע בירושלים. בימוי ויצירת וידאו-ארט עבור התיאטרון - בתיאטרון בית ליסין: דולפינים, בראנזה, פרינסס מרי 7, אמא שלו, 33 וריאציות, משאלה אחת ימינה. בתיאטרון הקאמרי: תרה, ריצרד השני, פאנק רוק. בתיאטרון באר שבע: הביתה הביתה. בתיאטרון חולון: הרי את לעצמך בתיאטרון הבימה: כוכב יאר, ביקור הגברת הזקנה. בתיאטרון הבימה בשיתוף הקאמרי: אלוף הבונים. בתיאטרון KTEL בגרמניה: בית ברנרדה אלבה.

חשתתלים

מיכה סלקטר גבי

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב 1994. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון הבימה: יתומים, 12 המושבעים, זינזאנה, מלכוד 22, חשיבותה של רצינות, הדיבוק, הר לא זז. בתיאטרון הקאמרי: כטוב בעיניכם, מר גרין, האשה בשחור, ביבר הזכוכית, שמנה, עיר הנפט, אויב העם, המפקח בא, בואינג בואינג, מותו של סוכן, המלך ליר. בתיאטרון בית ליסין: תה, סרט צרפתי, אנדה, רוחל'ה מתחתנת, סוסים על כביש גהה. בתיאטרון באר שבע: מהומה רבה על לא דבר. בקולנוע: מסע הפלמ"ח, ג'ירפות, גרעין קשה, עיניים שלי, בת קול, אחים (הפקה של הטלוויזיה השוויצרית), ההסדר, אין שמות על הדלתות, אהבה ממבט שני. סדרות טלוויזיה: איש משטרה, סיטון, טירונות, המכון, האשה באפור, סיפורים קצרים על אהבה, מעורב ירושלמי, אלטלנה, שירות חדרים. כמו כן כתב את התסריט לסרט בת קול. זכה בפרסים: בשנת 1995 בפרס ע"ש שמעון פינקל על תפקידו ב**יתומים**, בשנת 2000 בפרס ע"ש עדנה פלידל על תפקידו ב**המפקח**, בשנת 2002 בפרס ע"ש אברהם בן יוסף על תפקידו ב**מר גרין**, בשנת 2006 בפרס ע"ש רפאל קלצ'קין על מגוון תפקידיו.

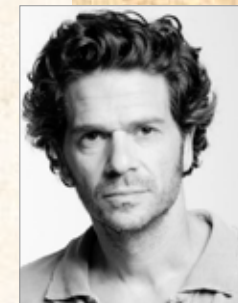
נמרוד ברגמן גבי

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2004. סטודנט באוניברסיטת תל-אביב. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון הספריה: ריצ'רד השלישי, הסוחר מונציה, משחקי חופשה, הלילה הקצר ביותר בשנה. בתיאטרון חיפה: הצמא והרעב, הדוכסית מאמלפי, עד התביעה, מפעל חייו. באנסמבל הרצליה: ירמה, הטענה של דון קיחוטה, איפגניה באוליס, עירם של האנשים הקטנים, כל האמת על שקספיר, שלוש אחיות, מפגש באינסוף, איש ואישה אחת. בתיאטרון באר שבע: איפגניה באוליס. הפקות עצמאיות: בתוך הבדידות של שדות הכותנה, בארץ הגלעד, זז אתה מסתיר לי את השמש.

ישי גולן פטר

בוגר LAMDA - London Academy of Music and Dramatic Arts בחסות מלגה מלאה של הקונסוליה הבריטית. השתתף בהצגות - בתיאטרון הקאמרי: כולם היו בני. בתיאטרון הבימה: דור שלישי, מסילה מדמשק, קן הקוקייה, הנסיגה ממוסקבה, הנאהבים והנעימים. בתיאטרון בית ליסין: גג שקוף, ביאנקה. בתיאטרון באר שבע: ילדים חורגים לאלוהים, השחקן. בתיאטרון צוותא: ג'ונגל, פחד קהל. בתיאטרון תמונע: פדרה מאוהבת. בתיאטרון הזירה: אהבת עולם. בסרטים: דרך הנשר, מנת יתר, חסד מופלא, The last patrol, Delta force 1, שישה מיליון רסיסים, Mind Bender, ח"י אהבה, הנותנת, עד סוף הקיץ. בטלוויזיה: זהב של שוטים, סיטון, טירונות, אבאל'ה, אהבה מעבר לפינה, האי, לא הבטחתי לך, חטופים, תנוחי. מגיש התכנית כל העולם שוק המשודר ב-BBC, בימים אלה מצלם עונה שלישית של אוכל רחוב מסביב לעולם עבור נשיונל גאוגרפיק ומשודר בכל העולם. זוכה פרס האקדמיה לקולנוע וטלוויזיה לשחקן הטוב ביותר בסדרת דרמה לשנת 2010. על התפקיד של אורי בסדרה חטופים, ערוץ 2. זוכה פרס הבטחת השנה לשנת 2005, בתיאטרון הבימה על תפקידו בהצגה הנאהבים והנעימים.

קרן צור אסתר

בוגרת בית הספר הבינלאומי המבורג - גרמניה במגמת אמנות ותיאטרון, במסגרת לימודיה בבית הספר הופיעה בקבוצת תיאטרון בינלאומית בשפה האנגלית. בעלת תואר ראשון בתקשורת ומדעי המדינה, אוניברסיטת חיפה. בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת חיפה 2001. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון חיפה: משחקים בחצר האחורית, תופרות, אילוף הסוררת, מאדלן, משפחת ישראל, הילדה שאני אוהב, הצנזור. בתיאטרון בית ליסין: סינית אני מדברת אליך, אונור, קפה ערבה, האגם המזוהב, סרט צרפתי, אנדה, רוחל'ה מתחתנת. זוכת פרס התיאטרון הישראלי - השחקנית המבטיחה (שנת 2003) על תפקידה בהצגה מאדלן, זוכת פרס התיאטרון הישראלי - שחקנית השנה, על תפקידה בהצגה אנדה.

רפי תבור וייסי

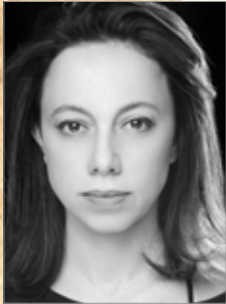
בוגר בית הספר לאמנות הבמה בית צבי, 1971. בשנים 75-1973 שיחק בתיאטרון העירוני באר שבע. שיחק בתיאטרון הבימה בשנים 80-1975, 10 שנים שיחק בגרמניה ובשווייץ. השתתף בלמעלה מ-50 הפקות שונות, וב-15 סרטי טלוויזיה. גילם תפקידים ראשיים בהצגות בחו"ל בשנים 89-1980: פאוסט, ארתור אוי, ידיים מלוכלכות, שלושת המוסקטרים, של מי החיים האלה לעזאזל, רומיאו ויוליה, הו יוליה, ביקור הגברת הזקנה, קן הקוקייה, האישה מהים, נשקני קייט, זורבה היווני ועוד. בתיאטרון באר שבע בשנים 89-1993: שם המשחק, בורגנים (בשיתוף תיאטרון בית ליסין), מפיסטו, מפגש משולש (בשיתוף תיאטרון בית ליסין), שלוש אחיות, באופן יחסי, ציד המכשפות, אחים לנשק, כולם היו בני, שוברים רגליים, זינגר, אם הבית, יתוש בראש, מ. בטרפליי. בתיאטרון בית ליסין: מסעות עם דודתי, הבית של מרווין, חקירה חוזרת בדבר מותו המוזר של אנרכיסט מפוקפק, מים קדושים, הרולד ומוז, ביאנקה, כחול בוער, ערפל, הקונצרט, קול קטן, מירל'ה אפרת, פילומנה, נערי ההיסטוריה, גוד ביי אפריקה, אנדה, שיינדלה, קיר זכוכית. בטלוויזיה: סיטון, קו 300, כסף קטלני, לחיי האהבה, החממה, מיתה טובה ועוד.

יעל וקשטיין ורה

לימודי משחק בבית הספר למשחק של יורם לוינשטיין, תל אביב. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: זרעים של מסטיק, שם פרטי, 33 וריאציות. בתיאטרון הערבי-עברי ביפו: בינתיים ימשיך להיות פה קר. בזמן הלימודים השתתפה בהצגות: צומת וולקן, חקירה אינטימית, יונים חרשים, כל הזעם הזה, עמק המוות. השתתפה בפסטיבל בברטיסלבה, סלובקיה בהצגה היעלמות.

עוז ניסן חוקר

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2010. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: הקוסם מארץ עוץ (בשיתוף המדיטק), מכולת (בשיתוף הקאמרי), משאלה אחת ימינה. בתיאטרון בית-צבי: אידיוט, נא לא להפריע, שמועות, שלל, בפיסגה, רוברטו זוקו, פרח לב הזהב, העונג שבהגינות, עמודי החברה, כותרת ראשית. בתיאטרון הספריה: שיער, מחילה.

ה"הגנה"

ארגון ה"הגנה" היה הארגון הצבאי הגדול והמרכזי של היישוב היהודי והתנועה הציונית בארץ ישראל בתקופת המנדט הבריטי, והיווה למעשה את התשתית להקמת צבא ההגנה לישראל עם הקמת המדינה.

ה"הגנה" הוקמה ב-1920 בעקבות החלטה שהתקבלה בוועידת "אחדות העבודה" בכנרת, לאחר פירוק "השומר". במאורעות תרפ"א ותרפ"ט (1921 ו-1929) הצליחו חברי הארגון לצמצם את היקף הפגיעות של הערבים, אך עמדו על כך שהיישוב היהודי בארץ ישראל אינו ערוך להתגוננות, והצבא הבריטי לא היה מסוגל לספק את ההגנה הדרושה, ולכן, בראשית שנות ה-30 נתחזקה הדעה בהנהגת היישוב כי יש להפוך את ה"הגנה" לארגון שיישא באחריות להגנת היישוב כולו ובראשו תהיה

מפקדה ארצית. ב-1931 פרשה מ"ההגנה" קבוצת מפקדים שהקימו את "ארגון ב" שלאחר מכן נקרא האצ"ל.

במחצית הראשונה של שנות ה-30 הרחיבה ה"הגנה" את מערכת האימונים, עסקה בהברחת נשק לארץ ובייצור נשק ותחמושת. נערכו קורסים למפקדים, הוכשרו אנשים בקשר (בעיקר איתות), הופעלו שירות מודיעין (ש"י) ועזרה ראשונה ועוד. ב-1934 הגיעה ארצה אוניית המעפילים הבלתי לגאלית הראשונה של ה"הגנה" ("ולוס א"). בשלהי שנת 1938 הקימה ה"הגנה" את "המוסד לעלייה ב", שהיה לגורם העיקרי שעסק בארגון מבצעי ההעפלה.

בימי מאורעות הדמים בשנים 1936 - 1939 התפתחו יחידות שאופיין נייד והתקפי, כגון "הגודדת", "פלוגות הלילה" המיוחדות" בפיקודו של צ'רלס וינגייט ו"פלוגות השדה"

(פו"ש). גם יחידות הנוטרים, שבפיקוד הבריטים, היו קשורות בחשאי ל"הגנה".

ב-1939 החל לפעול המטה הכללי של ה"הגנה", וראש המטה הראשון (רמטכ"ל) היה יעקב דוסטרובסקי (דורי). בשנות ה-40 נקבעו סופית יסודות הארגון ודרכי פעולתו. ב-1941 פורסמו "אשיות ההגנה" (מסמך המסגרת של הארגון), ובאותה שנה הוקם הפלמ"ח - יחידה מגויסת ראשונה שעמדה בכל עת לרשות המטכ"ל (שאר חברי ה"הגנה", מלבד סגל מטה מצומצם, היו מתנדבים שהקדישו לארגון את שעות הפנאי שלהם והוזעקו בשעת הצורך).

ה"הגנה" המשיכה במאבק נגד הבריטים בדרך של הקמת יישובים חדשים בכל הארץ, גם במקומות שאסרו הבריטים להתיישובות, ארגון הבריחה באירופה, העלאת מעפילים

ופגיעה בכלי שיט בריטים שפעלו נגד ספינות המעפילים. בסוף 1946 לקח על עצמו דוד בן-גוריון את "תיק הביטחון" במוסדות היישוב, ובשנה שלאחר מכן שקד על הכנת ה"הגנה" למלחמה בערביי ארץ ישראל ובצבאות של מדינות ערב, שאיימו לפגוע ביישוב הציוני.

בחודשים הראשונים של מלחמת העצמאות היו כוחות ה"הגנה" (גדודי הפלמ"ח, חטיבות הח"ש ויחידות הח"ים) עיקר כוח המגן של היישוב. ב-31 במאי 1948 סיים ארגון ה"הגנה" את פעילותו, עם ההכרזה על הקמת צה"ל, ומטכ"ל ה"הגנה" הפך למטכ"ל הראשון של צה"ל.

**מנהלת ידידי התיאטרון:
תמר הררי**

**מרכזת ידידי התיאטרון:
כלנית סטמקר**

מייסדים

(12,000 ש"ח ומעלה)

אהובי יגאל
אהרונת קלרה ועמוס

אלי ליאון עו"ד
ארליך עדי ועו"ד אמיתי

ברנדס ג'ני וחנינא
גאון משה

גולדמן סגל ועו"ד אמיר
דותן ורדה ובעז

דנקר אורלי ונוחי
הורביץ דליה ואלי ז"ל

יוסמן ברוריה ודודי
זהר נילי ואלי

חברת עופר השקעות בע"מ
חודורוב פארה ועופר

חכים דורית וקרמר שלמה
טוקטלי ד"ר עדנה

מלצר דורית וארז
פדרמן ליאורה ומיכאל

פרופר סוזי ודן
צלרמאיר מיכל ומיכאל

קן מרק ריי' לחינוך, תרבות ורווחה
רכבי מיכל ויובלי

שגיא ליזיקה ועמי
שטיינדלינג סוזאנה

שקד שושנה וישעיהו
2 תרומות בעילום שם

תמיכה בהפקת הצגות איכות
לילדים והצגתן בפריפריה

אגודת ידידי תיאטרון בית ליסין
נוסדה באפריל 2006

לפרטים ולהצטרפות:
טל. 03-7255338

אבידן-בריר בחוריה וד"ר אברהם בריר
אדיר אילנה וישראל

אדלר רות וראובן
אדרי פנינה ומשה

אופיר ד"ר סימה ופרופ' אבינעם
אור מיכאלה ותיאודור

אחיעזר רותי
אלאלוף שרה

אלוני שוש ולבוביץ' יורם
אלחנני איטה

אל-יגור מלכה ויובלי
אלמוג דר' יעל (זכאי)

אלשיך יוסי
אנגל ענת ואודי

אסף רות ואברהם
אקורמן אסתר וברנר בני

אריז מירי ושוקי
אריאל נורית וחיים

בארניבוס נטלי וצביקה
בהט מרישה וג'ו

בואנוס רותיה והבר איתן
בובליל בת שבע ומשה

בוקשפן נורית ועמרים
בוקשפן רותי ואלדד

ביגור אילנה ואברהם
בילין עו"ד הלנה ועו"ד ישראלי יעקב

ביצ'צ' ניצן, פרופ'
בין גינה ודני

בכר אורית ויוסי
בכר יעקבי אסתר

בן עוזר רותי
בראון גבי

ברון ענת וגבי
ברנר אביבה

ברק נאוה וזינגר שלום
ברקת אלונה ואלי

ברקת מיקי ושייקה
גבריאלי עדנה וארנן

גולדנברג אורח
גוריון יפעת

גיבלי ד"ר אלישבע ובנימין ז"ל
גייגר שרה ומיכאל

גייזלר עודדה ודן
גלאנץ טליה

גלבע סולי וארנשטיין יורם
גלברד ברכה ויעקב

גליק נילי
גליקסמן דליה ויוסף

גמזו יעל וגיא
גרבינסקי דינה וישראל

גרסו ד"ר צביה ופרופ' יוסף
גרנבוים ורד ואילן

דגמי הגר ועזרא
דוד גבריאליה

דנקר זהבה ויצחק
דנגר ורד ואברי

הירשמן פרי עדנה
הלפן אלי

המבורגר אילנה ויאיר
המבורגר חנה וגדעון

הקור עדנה ועו"ד הרטבי זאב
הרטמן אסתר ואלקס

הרינג איריס
הרציאנו ד"ר לורט

וולטש טלי ועמוס
וורטהיים דרורית

זרניצקי אורה ויוסי
חנן פסיה ורו"ח אריה

חשין רות ומישאל
טולידאנו נירה

טייק עירונה ודוד ז"ל
טיסונה נעמי ושלמה

טמיר ענת
טרנר אריאלה ויעקב

יונס חנה ואלי
יפו עליזה

כספי יהודית ופרופ' אליהו
כרמון ציפה ואריק

כרמל שוש ואליעזר
להב דורית והלל

לוי תמר ויוחנן
ליאור צביה ודן

ליבאי דוד, פרופ'
לין יהודית ועו"ד אוריאל

לנדאו ליאורה ואלי
לנדסמן גלית ויוסי

לקנר ברוריה וד"ר אמיד רוני
מאור גליה ויהושע

מאיר נילי ושי
מאירוביץ' אילנה ועוזי

מולכו שלומית ויצחק
מור שרון ומנו

מטלון רותי וניסו
מילוא דר' אלישבע ורוני

מיתר ג'וזיאן (צביה)
מיתר עופרה

מנדלסון חנה ויוסף
מנור נורית ויואב

מנור רות ויצחק
נאמן דליה ואייבי

נשיך נחמה וגד
סגול טובה וסמי

סגל מרשה ומיכאל
סוארי עדיה ופרופ' יצחק

סיטון נורית וישה
סלונים תמי ואורי

סלע שרה ופרופ' מיכאל
עזרי יורם

עמית טובי ופרופ' עמי
ענבר יהודית ואורי

פדרבוש שלי וליאור
פדרבוש רותי ועקי

פדרמן רן
פוקס רעיה ויצחק

פינס עודד
פישר ד"ר אלי

פפושדו אלי
פרי אסנת ויעקב

פרי נאוה
פרלוק אורנה וד"ר חיים

פרנקל ענת ושמואל
צ'ורלי תמי

צ'חנובר יוסף
קונדה ציפי ואפרים

קפלן רותי
קריב אסי

קרן משפחת צבי ועפרה מיתר
רהב הילה ורני

רוטלי נלי ויאיר
רון (פקר) רן

רייז אורנה ואביב
ריכטר מיכל וגלי

רפפורט עירית ופרי גלן
שביט (שטרקס) רינה ואילן

שחר זהבה ואריה
שטיינר ד"ר יוספה

שטר אלה ואריאל
שטר אלה ואריאל

שטר אלה ואריאל
שטר אלה ואריאל

שטר אלה ואריאל
שטר אלה ואריאל

שטר אלה ואריאל
שטר אלה ואריאל

שטר אלה ואריאל
שטר אלה ואריאל

שטר אלה ואריאל
שטר אלה ואריאל

שטר אלה ואריאל
שטר אלה ואריאל

שטר אלה ואריאל
שטר אלה ואריאל

שטר אלה ואריאל
שטר אלה ואריאל

שטר אלה ואריאל
שטר אלה ואריאל

שטר אלה ואריאל
שטר אלה ואריאל

שטר אלה ואריאל
שטר אלה ואריאל

שטר אלה ואריאל
שטר אלה ואריאל

**מנהל הניהלה
הציבורית**

עוזי ברעם - יו"ר
ערן אברהמי

פרופ' ניב אחיטוב
איל ארד

נתנאל גלעדי
רמי בן-גל

שלום חבשוש
איריס מור

אריה מנדל
אריאל קפון

ד"ר חנה תמיר

**מנהלת התיאטרון:
ציפי פינס**

מנהל משאבי אנוש:
מיקי פרידמן

מחזאי בית:
הלל מיטלפונקט

דרמטורג התיאטרון:
אבישי מילשטיין

יעוץ משפטי:
עו"ד נחום פיינברג

רואה חשבון:
אלי שפיר

מנהל השיווק:
מיכה וייסמברגר

**מנהלת הפקות
ותפעול:**
אדווה סמקין

מנהלת כספים:
לבנת פז

**במאי ומנהל
קבוצת הצעירים:**
גלעד קמחי

הפקה

מנהל הצגה ראשי: אלן פיטלוק
מנהל הצגות: אירן אשל, אסנת גבאי
אורנה דויטש, ברוך יודרה
שושי זק, רולי יקואל, לני רוזנצוויג,
שרון שפירא, ארז שפר

צוות טכני

מנהל טכני: ישעיהו ביבלש
מנהל במה ראשי: אלברטו בנדר
מנהל במה: זיו אורפז, חאלד ג'בארין,
ברוך יודרה, דניאל לוי,
סטניסלב מרק, אברהם נתנאל,
ליאור סאלם, סטניסלב סווסטין,
מטיאס סטוליאיר
גיא קריספיל, נחום רז
עובדי במה: יניב אלבז, דניאל ברק
יהודה גרוס, נביל, טאפיש,
אלון כלף
מנהל מח' תאורה: ראובן וולנר
תאורנים: שוקי אבו-חצירה,
ניסים דלרייה, שמואל הס,
יוני לבאי, יוליוס מאירסון,
פרננדו מחאיקר, אולג סטפנוב,
ליאור עזרא, אייל עובדיה,
דולב ציגל, קונסטנטין רייבסקי
מנהל מח' הגברה: תמיר אלפיה
הגברה: אבישי אסור, אסף בן אבי,
רז בליצבלאו, גיורא הרמן,
ליאור דלמן, טסט סוסניבקר,
אורן פרי, שרון ראובן,
יורי שכנוביץ, סרגיי שקורין
מנהל יצור: רמי דקל
אביזרים: יהודית בולקיאיר
מנהלת מח' הלבשה: אביבה חזיז
מלבושות, רקווזיטיות, פאניות:
טל אדמון, מיכל אלוני,
מיכל בן שושן, ולריה גלזמן,
דנה כהן, מריאנה גרייב, טל ניב,
אסיה גלן, אולגה פרגמן,
מרינה צורילוב, ליאורה רון
מיטל שלום, אירנה שפיצר
אחראי בטיחות: יעקב הכהן

מנהלה

מנהלת לשכת מנכ"ל: תלמה גנור
מנהלת מח' מכירות:
עירית סוחוניצקי
דבורת ויחסי צבור: זיוה סידון
מנהלת פרסום: מיכל גלעד
מנהל מכירות חוץ: יוסי אלקה
מנהלת מחלקת חינוכית:
אטי ליבק-גולן
מנהלת מח' מנויים: לילך פנחס
מחלקת מנויים: דורית מוסבי,
מאיה סברוב
מכירות בית:
ליטל גביש, סימי מאירסון,
יהודית רוקבן
עוזרת למנהל משאבי אנוש:
נגה חליף
רכז שרותי משרד:
יוקיי וייסמברגר
מנהלת חשבונות ראשית:
מרב כהן
חשבת שכר: לורה מולצ'ד'סקי
מח' הנהלת חשבונות:
זהר פורמן, טלי חובב
מנהל מח' שיווק טלפוני:
קופלר סלביה, שגב תומר
מח' שיווק טלפוני:
מריה בנגרט, בתיה גמליאל,
זאבי זוהר, יפית טרייסמן,
ציפי לסינגר, רחל לסקי
מרים כספי, תמר רון, אלקה שלו
מנהל שרות לקוחות:
טל ימיני, ליאור ליבה-רונלד
נציגי שרות לקוחות:
מירה ביסון, רות בן-דד,
שרה גלעם, שירה מאזה, רוני מולא,
יעל מטלון
מרכזיה: דבורה אהרון, עליזה שטרן
ארכיון: שי מרקוס
אחזקת בניין ומחסן:
משה גנץ, איציק סלחג', יצחק ברוך
אחראי סדרנים: אבישי מימון

Then, in Prague

A new Israeli play

written and directed by **Hillel Mitelpunkt**

Set Design: **Bambi Fridman**

Costume Design: **Neta Haker**

Music: **Yossi Ben-Nun**

Lighting Design: **Keren Grank**

Video Art: **Yoav Cohen**

Cast:

Micha Selectar/Nimrod Bergman - Gabi

Ishai Golan - Peter

Keren Tzur - Ester

Rafi Tavor - Weissy

Yael Vekstein - Vera

Oz Nissan - Investigator

Erez Shefer - Barman

A riveting drama brimming with turbulence and upheaval that recounts the [epic] story of a brave friendship and its struggle against the wheels of history; a chronicle of dashed hopes and bankrupt ideologies, tales of disappointed love and gripping stories of espionage.

Set in 1947, early days of the State of Israel, Gabi Spector is sent by the Haganah (Jewish underground in British mandatory Palestine) to Prague on a "procurement" journey to obtain weapons for the army of the state-in-the-making. In Prague, Gabi, a fervent Zionist, falls in love with a beautiful young Czech woman, and forges a brave friendship with Peter Lang, a young Czech scientist and loyal Communist. Years later, Professor Peter Lang makes aliyah to Israel and becomes a university lecturer; Gabi and his wife are his only family, however, this time around, Peter hides some dark secrets from Gabi. When the skeletons in Peter's closet are revealed, the intense friendship between the two is transformed into a life-and-death struggle.

Love, jealousy, danger and longing all constitute a blended cocktail of emotions in Hillel Mitelpunkt's new play; numerous hits penned by Mitelpunkt, Beit Lessin Theater's in-house playwright, have garnered [a plethora of] awards.

First performance: 23.2.2013

Length: 1 hour and 40 min, without intermission

Then, in Prague

A new Israeli play
written and directed by Hillel Mitelpunkt

